

Fra gamle dager.

— 0 —

Svanlibygdas historie

XXII

Våre forfedre i Svanlibygda i forr. århundre sto desverre ikke på noe høgt kulturnivå. Men de hadde kristentru og mangla ikke kristelig opplysning og kristelige interesser. De hadde gudsfrykt og ærbødighet for alt det som var hellig og forsøkte å oppfylle de kristelige plikter så godt som de kunne. «Herrens frykt er visdoms opphav, god forstand har den som gjør derefter», er det sagt i Guds hellige bok (Salme 111,10). Så våre forfedre, om de ikke hadde noe større forråd av den verdslige visdom, likevel var de utrusta med visdom og klokskap etter Gods sinn.

Der fantes ikke få kristelige bøker deroppe den gang f.eks Bibelen, helst det nye testamente, Luthers, Møllera, Hofakers og Linderots huspostiller; Guldbergs og seinere Landstads kirkesalmebøker; Brorsons svanesange, «Sions harpe», «Hjertespeilet» Moodys: «Levende ord», forskjellige slags bønnbøker osv. Og disse bøker blei flittig brukt av menneskene deroppe, så de hadde en lykte for sin fot og et lys på sin sti.

Om søndagene leste Aane Nilsen, som var en religiøs mann vangelja for sine naboer i sitt hus i Sørli, og etter hans død gjorde hans brorsønn John Peder det samme, dels i Høgli kor han budde, og dels i Sørli, i Ole Larsens hus.

I 1880 åra for der en vekkelsespredikant på Senja: J. O. Hetland. Det var en mann med glimrende veltalenhet, en særs god sangstemme og en glødende ånd. Når han talte til folket, revset [han] laster og syndige lyster, som mange (særlig de unge) lå under for, var det som han ringte med stormklokka, og mange fikk øynene opp for den fare da svevet i, og den dom som venta dem, og lot seg overføre frå mørke til lys, frå Satans makt til Gud. Også enkelte i Svanlibygda og mange i Bryggghaug (helst unge mennesker) blei omvendt til Gud, og i Bryggghaug, kor der var større beboelseshus, som kunne brukes som forsamlingslokaler, blei det flittig holdt oppbyggelsesmøter med sang, bønn og vitnesbyrd.

Dengang var det stor trang til å høre Guds ord. Unge og gamle gikk lange veier for å høre ordet. Folk i Svanlibygda og Bryggghaug gikk i flokker til møtene, til Vesterfjell, Laksfjord i Tranøy, ja endog til Grasmyrskogen, sjølom det var fleire km.s vei.

Nå er det ikke meir slik som det var dengang. Er det oppbyggelsesmøte i ei bygd, som holdes av en fremmed eller kjent taler, møter det fram bare noen få frå de nærmeste hus, i alminnelighet de eldre, men ingen ev den yngre generasjon.

Foreldrene i Svanlibygda og Bryggghaug, i den gamle ti, oppdrog sine barn i gudsfrykt og kristelig formaning, advarte dem mot pyntesyke, drukkenskap og dårlige fornøyelser. Då var det gudsfrykt med nøysomhet, som er en stor vinning, ti vi har ikke hatt noe med oss til verden, og kan heller ikke ta noe med oss herfra, men når vi har mat og klær skal vi dermed la oss nøye (1. Tim. 6, 6—8). Då var der ikke fester kortil ungdommen fartet, den ene søndag etter den annen. Men en eller et par ganger om året hadde bygdens kvinneforening en sammenkomst for foreningens medlemmer og andre kor der holtes auksjon over noen husflidsvarer til inntekt for hedningemisjonen.

Hermed avsluttes Svanlibygdas historie.

Johan O. Sørli.